

Jeg vil minde om, at Ingeniør Foss i Prisreguleringskommissionen paa et meget tidligt Tidspunkt i Efteraaret foreslog, at vi skulde sende en Mand til St. Petersborg for der at søge at udvirke, at vi fik nogen russisk Rug til Landet. Jeg støttede den Gang meget kraftigt Ingeniør Foss' Tanke. Regeringen nøjedes imidlertid med at lade Spørgsmaalet undersøge ved Hjælp af Gesandtskabet og med et negativt Resultat. Hvorvidt det var lykkedes at faa Rug fra Rusland, hvis en Mand var sendt over for at virke derfor, kan ikke afgøres. Men med de Erfaringer for Øje, som vi har indvundet ved at sende Rudolf Schou til England, er der dog noget, der tyder paa, at det var lykkedes. Nu ved jeg vel, at den højtærede Indenrigsminister paa Industrimødet forleden sagde, at han havde ikke Kendskab til, at et saadant Forslag havde været fremme. Det er muligt. Det var nemlig Udenrigsministeren, Kommissionen henvendte sig til om dette Spørgsmaal, og det var fra Udenrigsministeren, Kommissionen senere fik Besked om Resultatet.

Med Hensyn til Assurance mod Krigsrisiko skal jeg sige, at jeg rejste Gang paa Gang det Krav indenfor Kommissionen, at Staten skulde midlertidig, og indtil en Lov herom kundt vedtages, overtage Krigsassurance for Korn- og Foderstoffladninger — selvfølgelig imod, at Staten saa vidt muligt blev holdt skadesløs ved en fastsat Præmie. Det har i det hele i Kommissionen været mit Alfa og Omega under alle Forhandlingerne at paapege, hvor nødvendigt det var at faa Importen af Foderstoffer i Gang. Naar man ved, at Danmark i et normalt Aar skal indføre $\frac{2}{5}$ af Landets samlede Forbrug af Korn- og Foderstoffer, forstaar man, hvilken Ulykke vi staaar overfor, hvis dette Kvantum helt eller delvis udebliver, og hvis vi i Aar skal holde vor Landbrugsproduktion i Gang i samme Omfang som tidligere, kan man med den daarlige Høst in mente ganske roligt slaa fast, at vi maa mindst have tilført lige saa meget som alt det, vi selv avler her i Landet.

Indenfor Kommissionen blev jeg meget kraftigt støttet vedrørende dette Spørgsmaal af Socialdemokraten Raadmand Andersen. Han var den, der havde mest Forstaaelse af denne Sags Rækkevidde og klart indsaa, at Brødspørgsmaalet i højeste Grad hang sammen med Spørgsmaalet om Indførsel af Foderstoffer, ja, at hele Brødspørgsmaalet i Virkeligheden saa omtrent havde været løst, hvis vi tidligt nok

havde faaet Tilførsel af Foderstoffer. Den, der derimod havde mindst Forstaaelse indenfor Kommissionen af denne Sags Vigtighed, var Kommissionens statsvidenskabelige Medlem, Professor Birck. Det varede derfor for længe, inden denne Sag kom i Orden. Der skete nok underhaanden Henvendelse til Ministeren, blandt andet fra min Side. Men disse Henvendelser fik selvfølgelig ikke den tilstrækkelige Vægt, inden hele Kommissionen stod bagved, og det skete først den 3. September. Da blev Formanden og jeg sendt til Ministeren med det Mandat at meddele, at Kommissionen var enstemmig af den Anskuelse, at denne Sag maatte ordnes uden Ophold, og saa — det skal siges til den højtærede Indenrigsministers Ros — handlede han hurtigt. Thi Dagen efter, den 4. September, blev der truffet en midlertidig Ordning, saa at Importørerne kunde gaa i Gang med Korn og Foderstoffer. Krigsrisikoforsikringen for Kul fra England var imidlertid blevet ordnet den 12. August, 3 Uger før, og det vilde sikkert have haft overordentlig stor Betydning, om Krigsrisikoforsikringen for Korn- og Foderstoffer havde ladet sig ordne paa et tidligere Tidspunkt. Selv om det ikke havde været 3 Uger før, havde det dog haft stor Betydning, om den var ordnet 14 Dage eller endog blot 1 Uge før. Paa det Tidspunkt var Tonnagen ikke optaget. Derfor lykkedes det forholdsvis hurtigt, da Krigsrisikoforsikringen for Kuls Vedkommende var ordnet, at faa Markedet oversvømmet med Kul, medens det senere, da al Tonnage blev optaget, var meget vanskeligt at faa de nødvendige Tilførsler, blandt andet ogsaa af den Grund, at der ingen Skibe var at faa.

Det er jo saa, at den ene Tvangsforanstaltning let drager den anden efter sig, og vi, der var imod Maksimalpris paa Rug, frygtede derfor ogsaa ganske naturligt, at en Maksimalpris paa Rug vilde drage en Maksimalpris paa Hvede efter sig, og det synes ogsaa at skulle blive Tilfældet, idet den højtærede Minister igennem Ritzaus Bureau fandt Anledning til at meddele Offentligheden, at der vilde være Udsigt til en Maksimalpris paa Hvede paa 21 Kr. 50 Øre. Imidlertid tror jeg at turde sige, at denne Maksimalpris er afværget derved, at Tanken ikke har fundet Tilslutning i Prisreguleringskommissionen. Det viste sig nemlig, da vi havde denne Sag til Behandling i Prisreguleringskommissionen, at der kun var 5 af dens 12 Medlemmer,